

Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!

Nemělo to tak být

Ahoj, jmenuji se Lila. Bylo mi 16 let. Bydlela jsem v Indianapolis. A jsem duch.

Ve škole jsem nebyla moc oblíbená. Měla jsem jen jednu kamarádku, ale ta bydlí celkem daleko, takže jsme se málo kdy viděly, ale psaly jsme si každý den.

Školu jsem brala jako povinnost, abych dostudovala a mohla mít přijatelnou práci. Jelikož jsem se ve škole neměla s kým bavit, tak jsem přestávky trávila v lavici u knížky nebo sešitu, proto jsem měla dobré výsledky. Ano, v něčem je to fajn. Ale pocit, že se nemáte komu svěřit, je k pláči.

Takže jsem to chtěla změnit! Na internetu jsem si našla pár lidí, které jsem sice vůbec neznala, ale hezky se s nimi psalo.

Mezi nimi byl i jeden kluk. Jmenoval se John a byl to hezký svalovec. Teda já si to myslela, ale o tom až později.

Začali jsme si psát a postupně se poznávali. Nakonec jsme byli nejlepší kamarádi, ale všechno přes internet. Nikdy jsem ho neviděla přes webkameru, neslyšela jeho hlas ani ho jinak neviděla a přitom jsem k němu měla blízko.

Až do jednoho dne. Pro mě to byl den D.

V neděli ráno mi napsal SMSku: „Ahoj Lilo, dneska odpoledne mám čas, tak co někam zajít?“

Ihned jsem odepsala: „Dobře tak v 16 hodin v parku.“ A on odepsal: „OK“

Celý den jsem se těšila, až ho konečně uvidím. K parku jsem šla raději dřív (ano byla jsem nesmírně nedočkavá).

Najednou bylo 16 hodin a já se rozhlížela, ale nikde nikdo, tedy až na jednoho chlápka v autě. Mohlo mu být takových 30 let a nebyl zrovna nejhezčí, ale pořád se na mě díval.

Bylo 16:15 a John pořád nikde, tak jsem to vzdala a šla zpět domů.

Jenže ten chlápek jakoby mě sledoval. Jel pořád za mnou. Snažila jsem se utíkat, ale bylo to zbytečné. Najednou se jeho auto ocitlo vedle mě a chlápek mě strhl do auta. Měl neuvěřitelnou sílu. Zavázal mi pusu, povalil na zadní sedadla auta a ujížděl se mnou někam od města.

Byl to takový šok, že jsem ani nevěděla, jak se zachovat. Kopala jsem, snažila se křičet a házet sebou, ale bylo mi to k ničemu.

Dojeli jsme k lesu. Nikde nikdo nebyl.

Znásilnil mě! A pak mě tak nechal ležet. Bezvzádná jsem tam ležela a brečela. Jen jsem zaslechla, jak na mě zařval: „Jestli to někde řekneš, najdu si tě a zabiju tě!“

Samozřejmě že jsem to nikde neřekla, ale změnila jsem se.

Zhoršily se mi známky, chodila jsem jako tělo bez duše a taky jsem se začala sebepoškozovat.

Pořád mi psal „John“ a vyhrožoval mi. Až jsem to psychicky nevydržela a zabila se.

Andrea Hnilová' 14 let základní škola Zlín,